

2009-06-24, Srijeda, 24. lipnja 2009.

Dr. Zoran Božić

Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945.

JB Tito obilazio stratišta u svibnju i lipnju 1945.

Svrha ovog prikaza doprinos je utvrđivanju zapovjednog lanca i sastava izvršitelja pokolja jedne šestine cjelokupnog hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945. godine. Pri njegovoj su izradi rabljena isključivo partizanska vrela.

http://hakave.org/index.php?option=com_content&task=view&id=4724&Itemid=1ž

S tribine Hrvatskoga kulturnog vijeća pod nazivom Bleiburg: Komunistički zločini u britanskoj režiji, održanoj 15. lipnja 2009. u Zagrebu, donosimo izlaganje dr. Zorana Božića pod nazivom - "Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945."

Dr. Zoran Božić: Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945.

Svrha ovog prikaza doprinos je utvrđivanju zapovjednog lanca i sastava izvršitelja pokolja jedne šestine cjelokupnog hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945. godine. Pri njegovoj su izradi rabljena isključivo partizanska vrela. Čine ih autentične tiskovine, spisi, okružnice i govori, te kao posebno vrijedan izvor, osobni iskazi svjedoka iz redova boraca jugoslavenske komunističke gerile svih zapovjednih razina. Rezultati ovog istraživanja razriješili su sve bitne nedoumice oko podjele zapovjedne odgovornosti za nikad nadmašen saveznički ratni zločin nad pola milijuna nedužnih hrvatskih građana. Oni istodobno potvrđuju iskonsko pravilo da se nikom nije uspjelo prokrijumčariti kroz povijest, pa to neće uspjeti ni jugoslavenskim partizanskim krvolocima. Suočenje s vlastitom partizanskom istinom, najbolji je odgovor naraštajima hrvatskih i inih boljševičkih pseudoznastvenih dušobrižnika, koji od utemeljenja zlosretne partizanske jugoslavenske državne tvorevine do danas, uporno pokušavaju opovrgnuti «dezinformaciju neprijateljske propagande» da je Tito osobno naredio, te tijekom svibnja i lipnja 1945. na samim stratištima izravno zapovijedao pokoljem hrvatskih ratnih zarobljenika i svjetovnih uhićenika.

Predočene povijesne činjenice, moralni su šamar komunističkom profesorskom talogu s hrvatskih sveučilišta, koji i dan danas tvrdi da partizani u načelu nisu kršili međunarodno ratno pravo, niti su izvršili bilo kakav teži ratni zločin. Spomenute akademske prostitutke i širi krug okorjelih krijumčara povijesti iz redova tzv. «Titove poštene inteligencije», u svojoj su anticivilizacijskoj bahatosti grubo zanemarili mnoštvo podataka javno iznesenih u komunističkom tisku, pismenima, naredbama i govorima iz tog doba, koji govore suprotno. Primjerice, tih je dana Vjesnik jedinstvene narodno oslobodilačke fronte Hrvatske, ne samo potanko pratio Titovo kretanje, boravke i govore, nego je ujedno opisivao i veličao masovna ubijanja ljudi bez sudske presude. Iz tekstova životinjskog sadržaja objavljenih u Vjesniku,

ljudska je krv naprosto liptala. Već i letimični pregled Titova kretanja nedvojbeno dokazuje da je ta krvoločna komunistička zvijer između 19. svibnja i 06. lipnja 1945. neprekidno boravila u Sloveniji

i na obližnjem sjeverozapadu Hrvatske. Upravo u tom razdoblju, na tom području i po njegovoj naredbi, ubijeno je bez suda, saslušanja, pa čak i provjere osobnih podataka, između pet i šest stotina tisuća ljudi.

Kronološki gledano, Tito je već 14. svibnja u Zagrebu predsjedao sastankom Štaba I armije JA, II armije JA i Glavnog štaba Hrvatske s članovima Narodne vlade Hrvatske. Sastanku su nazočili Vladimir Bakarićem zvan Mrtvac, slovenski krvolok Edvard Kardelj zvan Bevc, te «drug» Nazor Vladeta, od prelaska na pravoslavlje 1935. poznat kao «najveći srpski pesnik», a nakon «oslobođenja Dalmacije» kao boljševički ateist «internacionalne etničke pripadnosti». Prema svjedočenju sudionika sastanka, načelnika Vojnosudskog odjela II armije dr. Gabrijela Divjanovića, glavne teme sjednice bile su: 1) Osnivanje i rad komunističkih koncentracijskih logora za eksterminaciju Hrvata, 2) Određivanje pravaca kretanja i etapno sprovođenje zarobljeničkih hodanja smrti, 3) Pronalaženje većeg broja prikrivenih stratišta i 4) Organizacija masovnog ubijanja Hrvata. Velikosrpski koljač i komesar I armije Mijalko Todorović, sredinom svibnja 1945. glavni organizator i izvršitelj pokolja hrvatskih rodoljuba u Zagrebu i okolici, pohvalio se pred vrhovnim komandantom da je po zagrebačkim stratištima «vlastoručno poklao više ljudi nego tijekom cjelokupnog dosadašnjeg rata zajedno i to u tolikom broju da ga je zabolila desna ruka, zgađio mu se život i više ne može jesti meso». Ništa manje radikalniji, bivši «jevtičevac» Nazor Vladeta, poznat po pjesničkom geslu «za Oplenac a ne Janka Pustu», zatražio je da mu se, kao i Bakariću, redovito na stol dostavlja dnevno izvješće «o stanju bezbednosti u Hrvatskoj» s potankim opisom «likvidacija» i popisom «likvidiranih hrvatskih bandita».

Iz dostupnih vrela nije bilo moguće utvrditi Titovo kretanje između 15. i 18. svibnja. No, prema partizanskom tisku u zagrebačkoj je okolici nedvojbeno boravio od 19. svibnja nadalje. U nedjelju 20. svibnja predvečer, nenajavljeno je u pratnji generala Aleksandra Rankovića i Koste Nađa ušao u Varaždin i obratio se građanima, koje su partizani strojnicama i bajunetima natjerali na Kapucinski trg. U svom govoru održanom u pripitom stanju, izjavio je da «u Varaždin nije došao službeno, niti da govori o politici, već da obiđe jedinice JA koje u okolici obavljaju važne zadaće na konačnom obračunu s hrvatskim smradom». Nadalje, svim protivnicima svojeg režima najavio je «da će u novoj komunističkoj državi svjetlost dana gledati samo toliko dugo, koliko traje put do najbliže jame». Tijekom dvodnevnog boravka na sjeverozapadu Hrvatske 19. i 20. svibnja, Tito je obišao partizanska stratišta, pregledao svježe iskopane masovne grobnice i razgovarao s psihopatima koji su vršili «likvidacije». Potom je 21.05. došao u Zagreb i isti dan održao govor na Markovu trgu. Vjesnik je idućih dana u podebljanim okvirima isticao izvatke kanibalskog sadržaja iz maršalova govora, pune uvrjeda i prijetnji upućenih hrvatskom narodu. Primjerice: «Nikad više nećemo dozvoliti da se pojedinci koriste plodovima džinovske borbe naroda. Mi ćemo našu kuću provjetriti tako, da zauvijek nestane onog hrvatskog smrada, koji ne smije kužiti našu zajedničku kuću – slobodnu, federativnu Jugoslaviju».

Slijedeća tri dana Tito je boravio u Zagrebu i njegovoj okolici, te pritom osobno rukovodio masovnim ubijanjem Hrvata. Prema svjedočanstvu časnika OZNE Dragutina Rafaja, u Karlovcu je obišao Komunistički koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata Dubovac i tamo zatekao tisuće Hrvata kako leže na zemlji unutar žice. Zapovjedniku je naredio «ubrzanje dinamike ubijanja uključivanjem srpskog stanovništva Korduna i Banije i to tako da hrvatsku bandu uz prethodnu najavu šalje na likvidaciju u srpska sela». U Sisku je posjetio sličan, no nešto manji logor Viktorovac i također naredio žurnije ubijanje uz pomoć okolnog srpskog stanovništva. U obilasku samoborskih logora i stratišta zadržao se jedno cijelo poslijepodne. U pratnji bivšeg bravara, generala OZNE Ivana Krajačića, više je puta obišao zagrebačke logore i zatvore i izrazio nezadovoljstvo sporošću «likvidacije». Od Krajačića i Ministra zdravstva Narodne vlade Hrvatske dr. Aleksandra Koharevića zatražio je detaljan popis pobijene «hrvatske ranjeničke đubradi» iz zagrebačkih bolnica, jer je našao da je nekima pošteđen život. Spomenuta dvojica psihopata odmah su dala preživjele ranjenike pobiti u bolesničkim posteljama i drugdje, nakon čega su svom vrhovnom komandantu dostavili popis smaknutih ranjenika iz svih tadašnjih 11 zagrebačkih bolnica. Ukupan broj ubijenih ranjenika iznosio je 4 791. Tom iznosu nisu bili pribrojani teški

tuberkulozni bolesnici poklani u Bolnici Brestovac na Zagrebačkoj Gori. Prezauzet ubijanjem Hrvata, Tito se 22. svibnja telegramom ispričao generalu Crvene armije Ždanovu što ga osobno ne može primiti prilikom njegova posjeta Beogradu, pa je gosta u zamjenu primio načelnik Generalštaba JA Arso Jovanović.

U petak 25. svibnja Tito je u Zagrebu svečano proslavio svoj navodni rođendan. Prema Divjanovićevu svjedočanstvu njegovi najbliži suradnici priredili su mu u ime rođendanskog poklona «drugarsko» iznenađenje. Odveli su ga u policijsku zgradu u Petrinjskoj ulici i s prozora mu u dvorištu pokazali netom izručenu Hrvatsku vladu na čelu s dr Nikolom Mandićem i dr Milom Budakom, postrojenu njemu u čast. Tito je pobjedonosno blistao osjećajući vrhunac vlastite moći. Svojoj je pratnji s ponosom pokazao ćeliju u kojoj je svojedobno bio zatvoren.

Potom se odvezao na proslavu rođendana, koja je trajala dugo u noć i završila teškim opijanjem sudionika. Iduće jutro, nakon što se otriježnio, Tito je odlučio na revolucionaran način riješiti pitanje velikog broja ratnih izbjeglica zatečenih u Zagrebu i bližoj okolici. Zagreb, koji je prigodom zadnjeg prijeratnog popisa 1931. imao 185.581 stanovnika, dočekao je konac rata s preko 600.000 duša, pretežito vojnika i izbjeglica iz opustošenog dijela NDH. Nakon uzmaka hrvatske vojske u Austriju, u Zagrebu je na rubu gladi i dalje boravilo oko 220.000 svjetovnih izbjeglica. Prema Divjanovićevu svjedočanstvu, Tito je u subotu 26. svibnja naredio «da se ova cjelokupna hrvatska izbjeglička banda izbací iz grada» i «pod oružanom pratnjom jedinica regularne armije, OZNE i KNOJ-a, usiljenim hodnjama ili vlakovima organizirano sprovede u zavičajna mjesta». «Putem ili po prispieću u zavičaj, hrvatski je smrad trebalo bez milosti likvidirati, jer su oni većinom bili narodni neprijatelji». Zapovjednik grada Večeslav Holjevac isti je dan prema maršalovoj naredbi raspisao okružnicu i otvorio dva prolazna logora. Manji, za izbjeglice iz užeg gradskog područja, u prihvatnoj stanici Crvenog križa kod Glavnog kolodvora, te veći, za izbjeglice iz okolice grada, u Psihijatrijskoj bolnici Vrapče. Partizanska horda je potom, usred Zagreba i ne zazirući od zgražanja javnosti, počela s pljačkom, silovanjem, nasilnim odvođenjem i klanjem ove skupine nesretnih ljudi, koju su uglavnom činili starci, žene i djeca.

Prema Svjedočenju Koče Popovića i Dr Gabrijele Divjanovića, Tito je nakon proslave rođendana na nagovor generala Rankovića naredio da se za odmazdu pobiju svi hrvatski mladići rođeni između 1924. i 1927. u gradu i kotaru Zagreb, koji nisu zarobljeni u završnim operacijama II svjetskog rata, a njegov su kraj iz raznih razloga dočekali kod kuće. Naredba je izuzela osobe koje su pristupile jedinicama partizanske paravojske, te pojedince zdravstveno nesposobne za službu u oružanim snagama. Komanda grada Zagreba ovu je Titovu odluku uobličila u čuvenu «Naredbu broj 7». Tom je naredbom komanda uspjela podlo namamiti 7.800 mladića koji su se kojekuda skrivali, da se jave radi tobožnjeg «novačenja u JA». Odmah po partizanskom «novačenju», izvršenom u vojnom objektu u Maksimirskoj ulici 63, mladići su stavljeni pod vojnu stražu i sprovedeni u logore Maksimir i Prečko. Odatle su noću, podijeljeni u dvije skupine, u četveroredovima odvedeni na usiljenu hodnju smrti preko Podravine, Slavonije i Srijema u logor Kovin u Vojvodini. Nakon neizrecivih zvjerstava izvršenih putem, u Kovin ih je živih stiglo 2.200, a u Zagreb se vratilo svega 58. Vjesnik je u nedjelju 27.05. donio vijest «da Tito ovih dana u pratnji generala Rankovića obilazi okolicu Zagreba», bolje reći rukovodi pokoljem Hrvata širokih razmjera, koji je upravo tada bio u punom zamahu. Vodnik OZNE i sudionik pokolja u okolici Krapine, a kasnije pokajnik Mladen Šafranko, osobno mi je svjedočio da je Tito dan, dva nakon svog rođendana obišao zatvor OZNE u

Krapini, logore u Mirkovcu i Oroslavlju, te stratišta u Đurmancu i na Maceljskoj Gori. Ovaj se posjet mogao dogoditi isključivo između 26. i 28. svibnja. S udaljenosti od kojih 300 m Tito je promatrao ubijanje skupine od 500 do 600 nezakonito uhićenih svjetovnih osoba. Prema njegovoj naredbi svi su ubijeni sjekirama. Potom je prišao jami i naredio da se na tijela, koja su se još uvijek micala, nagrne zemlja.

Prema partizanskom tisku, Tito je 28. svibnja otišao iz Zagreba u Ljubljanu, gdje je istog dana održao brojno posjećen govor. U njemu se neuvijeno i pobjedonosno pohvalio: «Likvidirali smo 200.000 bandita, a još toliko smo zarobili. Stigla ih je ruka naše pravde». Prema svjedočenju borca pratećeg bataljona Franca Sečena, putem je obišao stratište u rudniku Barbarin rov na brdu iznad Laškog i stratišta u Trbovlju, gdje je «nakon koljačkog raporta» izrazio zadovoljstvo metodologijom ubijanja. U rudniku su žrtve, nakon serijskog vezanja žicom, žive bacali u okomita rudarska okna i potom su za njima ubacivali potpaljeni dinamit. Prema svjedočanstvu Milovana Đilasa, Tito je u Ljubljani 28. svibnja, nakon govora i cjelodnevnog proslave pobjede partizanske paravojske, mrtav pijan osobno naredio otvaranje novog masovnog stratišta na Kočevskom Rogu, koje je trebalo ubrzati «likvidaciju» spomenutih preostalih 200.000 zarobljenih «bandita». Tito pritom nije razbijao glavu utanačenjem bilo broja, bilo načina odabira zarobljenika i uhićenika za smaknuće na Kočevskom Rogu. To je pitanje prepustio svojim partizanskim životinjama. Odabir i broj žrtava kočevskog pokolja bili su stoga, kao dio tada široko razmahane stihije masovnog ubijanja, nasumični i slobodno improvizirani od Titovih krvoloka. Samo mjesto pokolja, pijani je maršal odabrao na savjet Franca Leskoška Luke i Borisa Kidriča, svojedobno zapovjednika i politkomesara tzv. Glavnog štaba Slovenije, te Ivana Mačeka Matije, načelnika OZNE za Sloveniju. Sva trojica pozivnih ubojica, odlično su poznavali bespuća i pećine Kočevskog Roga, jer su se upravo u njima skrivajući neotkriveni održali cijelo vrijeme rata. Tito je tada u Ljubljani i okolici proboravio cijeli tjedan, odnosno razdoblje od 28. svibnja do 02. lipnja, kada se vratio u Zagreb i primio izaslanstvo katoličke crkve na čelu s biskupom Salis-Sevisom. Upravo tijekom tog boravka u Sloveniji, točnije 01. lipnja, Tito je prema svjedočenju partizanskog koljača Jure s visokim partijskim i vojnim izaslanstvom obišao klaonicu na Kočevskom Rogu u vrijeme najžešćeg ubijanja ljudi.

Nakon jednodnevnog boravka u Zagrebu 02. lipnja, Tito je nenajavljeno 03. lipnja ponovno otišao u Sloveniju i konspirativno se krećući, susreo s maršalom Crvene armije i zapovjednikom ukrajinske fronte F.I. Tolbuhinom, te ga pritom odlikovao ordenom «narodnog heroja». Vjesnik nije naveo mjesto i vrijeme susreta, no izvijestio je «kako je Tito na putu kroz Sloveniju obišao Celje i okolice». Svjedok Sečen tvrdi da je Tito uistinu obišao okolice Celja, no prvenstveno klaonicu ljudi koja je radila punim pogonom. To su bili eksterminacijski logori Bezigrad i Teharje dupkom puni zarobljenika i uhićenika, te okolna stratišta. Tito je isti dan obišao logor i šumu Tezno kraj Maribora. Sečen navodi da nikada u životu nije vidio ništa slično. «To su bili vrlo duboki, kilometrima dugački protukolski iskopi do vrha popunjeni leševima ljudi, iz kojih se širio strašan smrad». Tito je naredio da se jame zatrpaju čim prije, ako treba i uz uporabu strojeva. Idući se dan ovaj komunistički krvolok opet pojavio u Zagrebu, gdje je boravio dva dana. U ponedjeljak 04. lipnja primio je zagrebačkog nadbiskupa Stepinca, a u utorak 05. lipnja Papinog izaslanika Marcinea. U utorak ujutro Tito je posjetio partizanske ranjenike u Vojnoj bolnici Rebro, gdje se zadržao preko 2 sata. Pritom se zanimao je li bolnica do kraja očišćena od «hrvatske bande». Zapovjednik Vojne bolnice Rebro, partizanski kapetan dr Julius, svom je maršalu podnio slijedeći prijavak. «Hrvatske bande više nema. Smještena je na dva metra ispod zemlje, a neki još i dublje», pri čemu je vjerojatno mislio na jamu Jazovku.

Odmah nakon posjeta Rebru, Tito je u pratnji generala Rankovića otišao u Bjelovar, gdje je prvo posjetio Komunistički koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata Bjelovar i stratište Lug, a potom skupinu ubojica počastio pićem u hotelu Grand. Bjelovarski je logor bila važna postaja u hodnjama smrti i vrhovni je zapovjednik osobno izdao potrebna uputstva za što djelotvornije odvijanje kanibalskog pokolja Hrvata. Tito je potom iz Bjelovara pravcem današnje podravske magistrale krenuo prema Osijeku. Kolona vozila je uz rubove ceste stalno nailazila na nepokopane,

unakažene ljudske leševe, zaostale iza prolazaka hodnja smrti. Vozila su u nekoliko navrata obišla četveroredove izgladnjelih i krajnje iscrpljenih, polugolih ljudi, koji su se usporeno vukli cestom pod partizanskom stražom. Prema kazivanju generala Koče Popovića, od 09. svibnja nadalje, samo na relaciji Bjelovar-Kovin, u pokretu je istodobno bilo 26 ešalona ratnih zarobljenika i uhićenih civila, a svaki je brojio od 3 do 5 tisuća ljudi. Tim je pravcem tijekom dva mjeseca, ususret pomno razrađenom stroju za ubijanje, prošlo 200.000 ljudi, od kojih je rijetko tko preživio. U poslijepodnevnim satima 05. lipnja, pretekavši kolone iznemoglih Hrvata koje je poslao u smrt, Tito je nenajavljeno ušao u Osijek i posjetio ranjenike u vojnoj bolnici Tvrđa. Istog je dana noćio na nepoznatom mjestu u Osijeku. U srijedu 06. lipnja rano ujutro, obišao je veliki logor u Kovinu i nakon toga se skrasio u dvoru srpskih kraljeva u Beogradu. Vjesnik je prigodom završetka kanibalskog razdoblja između 19. svibnja i 06. lipnja 1945., tijekom kojeg je Tito «u najstrožoj komunističkoj konspiraciji» izravno zapovijedao pokoljem cvijeta hrvatske inteligencije i mladosti, donio kratku vijest. «Tito je na putu iz Zagreba u Beograd posjetio ranjenike u glavnoj VB u osječkoj tvrđavi, vraćajući se sa svog putovanja kroz Sloveniju i Hrvatsku».

Najzorniji prikaz Titove uloge u pokolju hrvatskog stanovništva tijekom proljeća i ljeta 1945. pružio je general Koča Popović, u svjedočanstvu izrečenom nakon što je pao u Titovu nemilost i bio lišen svih partijskih i državnih dužnosti. Popović tvrdi da je Tito rukovođenje svim važnim političkim i vojnim zadaćama uvijek čvrsto držao u svojim rukama i nikada ga nije prepuštao svojim suradnicima. Takav je odnos imao i prema zahtjevnom i složenom pothvatu eksterminacije Hrvata, Nijemaca, Mađara i Šiptara koncem II svjetskog rata. Tito je tih dana s najpovjerljivijim suradnicima satima sjedio nad zemljovidima zarobljeničkih «maršruta», naredbama za otvaranje stotina logora i planovima za što djelotvornije i što okrutnije ubijanje svojih političkih i klasnih neprijatelja. Prema Kočinom navodu, maršal prema svojim žrtvama, kako iz neprijateljskih, tako i vlastitih, komunističkih redova, nije osjećao nikakvu sućut. Bio je teško poremećena ličnost, kojoj dostojanstvo i životi ljudi nisu značili ništa. Bolesno je uživao gledajući krvoločno mučenje ljudi i sam čin gašenja ljudskih života. Tito se više puta javno hvalio kako je pokolj Hrvata izvršen 1945. njegov doktorat znanosti na univerzitetu komunističke revolucije, čime je javno preuzeo vrhovnu zapovjednu odgovornost za taj zločin bez zastare. Pri njegovom izvršenju nitko nije evidentirao imena i broj ubijenih ljudi. Jednostavno rečeno, zemljom su se valjale kolone iznemoglih zarobljenika i uhićenika, te punile zatvore i logore. Ubijanja su bila svakodnevna uz nastojanje da ih se pobije što više u što kraćem roku. O metodologiji «likvidacija» nitko nije vodio računa i ona je bila prepuštena izvršiteljima.

Pored osobnog izdavanja brojnih naredbi za «likvidacije», te javnog preuzimanja vrhovne zapovjedne zločinačke odgovornosti, Tito se nije libio javno pohvaliti i brojnošću pobijenih «narodnih neprijatelja» 1945. godine. Ona prema službenom partijskom izvješću iz 1952. iznosi 586.000 ljudi. Unutar tog broja preko 500.000 žrtava činili su Hrvati. Uz svog vrhovnog zapovjednika i vrh zapovjedne piramide, dobro su poznati i neposredni izvršitelji tog genocida. To su bili tadašnja tzv. Jugoslavenska armija, postrojbe KNOJ-a i OZNE, organi »narodne vlasti» zvani Narodno oslobodilački odbori i njihovi odsjeci unutrašnjih poslova, te mnogobrojno srpsko stanovništvo, koje je prema Titovu napatku dovedene hrvatske uhićenike ubijalo s posebnom nasladom, u velikom broju i iznimno okrutno. Istaknute komunističke ubojice, od maršala Tita pa do Pavla Lovasića, vlasti Republike Hrvatske su, poput jugoslavenskih, izdigle na «čast oltara revolucije» i njihovim imenima prozvale ulice, trgove i parkove, kako bi udruženim snagama, plešući Kozaračko kolo, nastavili s ruganjem žrtvama hrvatskog genocida izvršenog prije šezdeset godina. Ni jedan od dostupnih počinitelja tada izvršenog ratnog zločina protiv hrvatskog naroda nije podvrgnut kaznenom progonu. Sadašnji najviši hrvatski državni dužnosnici pljuju po neoznačenim grobištima partizanskih žrtava daleko bogohulnije od svog uzora Josipa Broza Tita.

Dr. Zoran Božić